

SPOIWA KULTURY 30.06-3.07 2016

SZCZECIN - 17. EDYCJA

ORGANIZATOR

Ośrodek Teatralny Kana
pl. św.św. Piotra i Pawła 4/5, 70-521 Szczecin
tel. 91 4330388/ tel. fax. 91 4341561

info@kana.art.pl

www.kana.art.pl

WSPÓŁORGANIZATOR

Zamek Książąt Pomorskich w Szczecinie

MECENAT

Prezydent Miasta Szczecina
Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

PARTNERZY I PRZYJACIELE

- Teatr Lalek Pleciuga
- Akademickie Centrum Kultury
- Teatr Współczesny w Szczecinie
- Gryfiński Dom Kultury
- Goleniowski Dom Kultury
- Zachodniopomorska Offensywa Teatralna
- Dom Kultury w Stepnicy
- Książnica Pomorska
- Miejska Biblioteka Publiczna w Szczecinie
- Agencja Ochrony Gemini
- Stowarzyszenie MONAR – Ośrodek w Babigoszczy
- Pazim
- Parafia Rzymskokatolicka p.w. św. Jana Ewangelisty, ul. Św. Ducha 4 w Szczecinie

PODZIĘKOWANIA

Podziękowania za pomoc i współpracę dla Parafii Rzymskokatolickiej p. w. św. Jana Ewangelisty przy ul. Świętego Ducha w Szczecinie.

PATRONAT PRASOWY

Kurier Szczeciński

PROGRAM FESTIWALU

Na wszystkie wydarzenia – wstęp wolny!

24 i 25 czerwca (piątek i sobota)

17:00–19:00 *We keep coming back (Wciąż powracamy)* – spektakl (pokaz przedfestiwalowy) / Selfconscious Thetare (Kanada) / Teatr Kana / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

29 czerwca (środa)

10:00–13:00 warsztat z wykorzystaniem alternatywnej motoryki / prowadzenie: Rafał Urbacki (Polska) / Teatr Lalek Pleciuga / zapisy

30 czerwca (czwartek)

18:00–19:30 *Gatunki chronione* – performance / Rafał Urbacki i Anu Czerwiński (Polska) / Teatr Lalek Pleciuga / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

20:00–21:00 Olo Walicki *Kaszebe II* – koncert (Polska) / Mały Dziedziniec Zamku Książąt Pomorskich w Szczecinie

22:30–24:00 *Kabaret Olbrzymów* – spektakl / Teatr Cinema (Polska) / Mały Dziedziniec Zamku Książąt Pomorskich w Szczecinie

1 lipca (piątek)

15:00–17:00 *Mikroelementy* – mikroakcje w mieście (Polska)

16:00–18:00 *Silence in me* – warsztat / prowadzenie: Kazuya Nagaya (Japonia) / Filharmonia im. M. Karłowicza w Szczecinie / zapisy

18:30–19:30 *Intro* – spektakl / Teatr Dada von Bzdülów (Polska) / Teatr Lalek Pleciuga / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

20:30–22:00 Voxtra (Belgia) – koncert / kościół p. w. św. Jana Ewangelisty, ul. Św. Ducha 4

22:30–23:50 *Gap Filling* – spektakl / Teatr AKHE i Teatr Kana (Rosja, Polska) / Nabrzeże Starówka / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

24:00 SzaZa – muzyka do wybranych filmów / Szamburski/Zakrocki (Polska) / Łąka Kany, ul. Zygmunta Duczyńskiego

2 lipca (sobota)

12:30–16:00 *Pieśni dla miasta* – akcja w przestrzeni miejskiej (Polska)

15:00–17:00 *Mikroelementy* – mikroakcje w mieście (Polska)

18:00–19:00 Kazuya Nagaya (Japonia) – koncert / Filharmonia im. M. Karłowicza w Szczecinie / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

20:00–21:00 *To break. Window of Opportunity* – spektakl / Robbert & Frank/Frank & Robbert Belgia / Teatr Lalek Pleciuga / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

21:30–22:30 Kapela Brodów – koncert (Polska) / Mały Dziedziniec Zamku Książąt Pomorskich w Szczecinie

23:00–23:30 *Flat* – aerial performance / Rodrigo Pardo (Belgia, Argentyna) / Pazim, plac Rodła 8 / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

24:00 *Afetr Party* – potańcówka / Łąka Kany, ul. Zygmunta Duczyńskiego

3 lipca (niedziela)

17:00–18:00 *Pookh and Prakh* – spektakl / Teatr AKHE (Rosja) / Teatr Kana / liczba miejsc ograniczona (wejściówki)

INFORMACJA O WEJŚCIÓWKACH:

Wejściówki na wszystkie wydarzenia w ramach festiwalu Spoiwa kultury (z wyjątkiem spektaklu Teatru AKHE "Pookh and Prakh") będą wydawane 23 czerwca o godzinie 18:00 na Łące Kany. Jedna osoba jest uprawniona do odebrania czterech wejściówek na to samo wydarzenie. Ze względu na duże zainteresowanie i ograniczoną liczbę miejsc na wydarzenie, prosimy o wcześniejsze zapoznanie się z programem.

Wejściówki na spektakl Teatru AKHE "Pookh and Prakh" będą wydawane w Teatrze Kana 3.07 na pół godziny przed spektaklem.

Na żadne wydarzenie festiwalowe nie jest prowadzona rezerwacja wejściówek. Osoby bez wejściówek będą mogły zajmować wolne miejsca.

Wstęp na wszystkie wydarzenia festiwalu jest bezpłatny.

Organizator zastrzega sobie prawo do zmian w programie festiwalu.

O FESTIWALU SPOIWA KULTURY

Tegoroczne „Spoiwa kultury” pochylają się przede wszystkim nad pojedynczym człowiekiem, który podejmuje różne strategie relacji ze zbyt trudną lub zbyt absurdalną rzeczywistością. Jednocześnie będą opowieścią o bezkresie ludzkiej wyobraźni – o tworzeniu (z tego, co jest pod ręką) „alternatywnych światów”. O tym jak z pozornej izolacji i opuszczenia może zrodzić się wolność. Będzie więc groteskowo, magicznie, prześmiewczo, melancholijnie, zaskakująco, radośnie. Kabaretowo, widowiskowo i kameralnie. Zapraszamy.

SPEKTAKLE SALOWE

We keep coming back (Wciąż powracamy)

Rodzice Mary, ocaleli z Holokaustu, po wojnie wyjeżdżają z Polski. W Szwecji w 1949 roku przychodzi na świat ich córka. Kiedy ma 2 lata, emigrują do Kanady, gdzie Mary dorasta, zakłada rodzinę i rodzi

syna – Michaela. 65 lat później matka i syn podejmują decyzję o wspólnej podróży do Polski. Nie podejrzewają, że wyprawa do kraju przodków odstąpi przed nimi – jak w lustrzanym odbiciu – problemy trzeciego powojennego pokolenia Polaków, poszukujących utracone żydowskie korzenie. *We Keep Coming Back* opowiada prawdziwą historię ich podróży. Opowiada też o tym, jak zderzenie osobistej żydowsko-polskiej biografii ze współczesnymi polsko-żydowskimi narracjami przyczynia się do rekonstrukcji rodzinnej tożsamości. I o spotkaniach, które są początkiem zupełnie nowych, nieoczekiwanych historii.

Selfconscious to grupa performatywna założona w 2008 roku, którą tworzą Micheal Rubinfeld i Sarah Garton
Stanley.

Wierzymy, że teatr jest miejscem, w którym można badać piękne zmaganie się z rzeczywistością. Tematyka pracy artystycznej Selfconciuous Theatre obraca się wokół naszych własnych doświadczeń. Dosłownie. Jesteśmy protagonistami, a nasze osobiste historie stanowią punkt wyjścia do badania połączeń w narracji. Wierzymy, że poprzez bardzo określone, szczere, drobiazgowo i działające na wyobraźnię opowiadanie naszych historii, możemy poprowadzić siebie i w konsekwencji naszych widzów, w stronę szerszego rozumienia i widzenia wciąż przeobrażających się możliwości. Interesuje nas również linia między fikcją i realnością. Dlatego często pracujemy z niekonwencjonalnymi performerami, którzy pomagają nam w zatartciu tego podziału.

Gatunki chronione

Gatunki chronione są próbą krytycznej refleksji na temat sposobu postrzegania osób o alternatywnej motoryce, bez nadużywanych w mediach narracji „ofiary” albo „superbohatera”. Jest to projekt łączący dwie formy (film dokumentalny i performance ruchowy), mówiący o różności i równości bez nachalnej dydaktyki. *Gatunki...* są dynamiczne, nieustannie poszukują języka, w którym mogą opowiedzieć o swoich alternatywnych ciałach tu i teraz: w zastanym czasie i w danych im „okolicznościach przyrody”. Bohaterowie odnajdują prawdę o swoich ciałach gdzieś na styku performance’u scenicznego i realnego życia. W zderzeniu z codziennymi doświadczeniami scena staje się dla nich bezpiecznym schronieniem, rezerwatem, jedynym miejscem, gdzie mogą szczerze, choć nie bez lęku, opowiedzieć o swojej tożsamości.

RAFAŁ URBACKI – ur. w 1984 r na Górnym Śląsku. Reżyser, choreograf. Studiował m. in. reżyserię dramatu w PWST im. L. Solkiego w Krakowie i kulturoznawstwo na UŚ w Katowicach. Autor projektów tożsamościowych, społecznych i partycypacyjnych, m.in. *Mt9,7 [On wstał i poszedł do domu]* (Stary Browar, Poznań 2010), *„Mover”* (Śląski Teatr Tańca, Bytom 2010), *„W Przechlapanem”* (Instytut Teatralny, Warszawa 2012), *„stypa”* (Teatr Ósmego Dnia, Poznań 2012), *„kto podskoczy jest pedałem, hej”* (Inicjatywa Pomada, Warszawa 2012), *„Niech nigdy w tym dniu słońce nie świeci”* (Teatr Fredry, Gniezno 2014), *„Gatunki Chronione”* (z A. Czerwińskim, Teatr Rozbark, Bytom 2014), *„Serce robotnika napędza praca”* (z A. Czerwińskim, Teatr Rozbark, Bytom 2014), *„Kształt rzeczy”* (Muzeum Śląskie, Katowice 2015). Choreograf w spektaklach m. in. duetu Strzępka/Demirski – *„Tęczowa Trybuna 2012”* (Teatr Polski, Wrocław 2011), musicalu *„Położnice Szpitala Św. Zofii”* (Teatr Rozrywki, Chorzów 2011), *„W imię Jakuba S.”* (Teatr Dramatyczny, Warszawa 2011), *„Courtney Love”* (Teatr Polski, Wrocław 2012) oraz R. Rychcika - *„Dwunastu gniewnych ludzi”* (Teatr Nowy, Poznań 2012) i in. Od czterech lat porusza się bez użycia wózka inwalidzkiego dzięki opracowaniu autorskiej metody ruchu. Obecnie mieszka w Katowicach.

ANU CZERWIŃSKI – filmowiec, dokumentalista. Ukończył reżyserię dokumentu na ParisVII Denis Diderot, obecnie studiuje w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy w Warszawie.

Jego debiutancki film „Kalambury” był doceniany na francuskich festiwalach filmowych (Chéris-Chéries, Paris; FIPA, Biarritz; PiontDoc Paris). Jako filmowiec współpracował z paryskimi teatrami m.in. Opéra de Paris, Théâtre Artistic Athévains, Théâtres Parisiens Associées, gdzie tworzył oprawę multimedialną i materiały dokumentalne.

To break. Window of Opportunity

Duet młodych artystów: Robbert&Frank/Frank&Robbert dowodzi, że wszystko, co istnieje, może zawsze stać się czymś innym. Świat jest płótnem, które może zostać zamalowane według wyobraźni każdego z nas. Drewno, metal, plastik porzucany po opustoszałej równinie. Wszędzie poza tym: pustka. Czym jest ta dzika kraina, w której wylądowaliśmy? Arabia Saudyjska? Arizona? Pustynna plaża? Powoli krajobraz nabiera koloru, a żywy budzą się do życia za pomocą genialnie pomysłowych wynalazków. Widzimy permanentnie transformujący krajobraz poruszany nieokiełznaną wyobraźnią, której absurdalne „zagrania” nigdy nie podważają swojej jednoczesnej wiarygodności. *To break...* to wizualna instalacja „obudzona” do życia i „maszerująca” do swego nieuchronnego końca.

ROBBERT & FRANK FRANK & ROBBERT to artystyczny duet pochodzący z Gandawy w Belgii, pracujący pod auspicjami renomowanego CAMPO. W skromny, choć jednocześnie zdeterminowany sposób wstępują na firmament belgijskiego teatru spod znaku Benjamina Verdonck'a i Miet Warlop. Łączenie zaawansowanych technologii z prostą, tradycyjną maszyną teatralną z pewnością odkryją przed nami jeszcze nie jeden zbudowany od nowa na własnych prawach zaskakujący świat.

Intro

Spektakl czerpie inspiracje, rozpoznanie oraz nerwową melancholię z niegasnącego ducha ruchu Dada, który – jak mówili jego apostołowie – Był, Jest i Będzie. 99 lat po emanacji Dada w Zürichu (AD 1916), któremu towarzyszył zapach krwi z okopów pod Verdun, narodowe uniesienia oraz objawienia fatimskie, Azazel, czy jak go tam zwą talmudyści i islamiści, zagościł w Polsce. Pod skrzydłami Azazela Polska stała się tezą, syntezą i antytezą jednocześnie, a w Polaku wzrasta przekonanie, że JEDEN znaczy więcej niż WIELE. Teatr Dada, natchniony Duchem Dada, postanawia zedrzyć zasłony i ukazać zabójcze oblicze Anioła Śmierci – zaśmiać mu się w twarz. W spektaklu zarówno szyderczo, jak i rozpaczliwie wykrzykuje: Dada is Polska!!! W krzyku i tańczeniu towarzyszy mu zespół muzyczny Nagrobki.

Prezentacja spektaklu *Intro* Teatru Dada von Bzdülów realizowana jest we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca w ramach programu *Scena dla tańca 2016*.

TEATR DADA VON BZDÜLÖW - założony przez choreografa i reżysera - Leszka Bzdyla oraz tancerkę i choreografkę - Katarzynę Chmielewską, działa w Gdańsku nieprzerwanie od 1993 roku. Jako niezależna grupa tancerzy i aktorów realizuje poszczególne spektakle w kooperacji z polskimi i zagranicznymi instytucjami kultury (m.in.: Teatr Wybrzeże /Gdańsk, Klub Żak /Gdańsk, Dance Advance /Filadelfia, Les Hivernales / Avignon, Stary Browar /Poznań, Teatr Nowy /Łódź, Fundacja Nuova /Poznań). Od 2009 roku Teatr reprezentowany jest przez Stowarzyszenie Teatru Dada von Bzdülów z siedzibą w Gdańsku. Teatr Dada von Bzdülów zrealizował dotychczas ponad 40 premierowych przedstawień. W latach 1995 do 2001 roku Dada von Bzdülów współpracował z Teatrem Miejskim w Gdyni, a na scenie tego teatru, w latach 1997-2000, prowadził cykliczne spotkania artystyczne pod

nazwą Dzień Pięknego Towarzystwa. W latach 1996-2001 zespół uczestniczył w projektach Bałtyckiego Uniwersytetu Tańca. W dorobku zespołu Teatru Dada są również międzynarodowe produkcje i wydarzenia artystyczne realizowane w Niemczech, Belgii, Szwecji i Anglii. W latach 2000-2007 Teatr Dada związany był ze sceną teatralną Klubu Żak w Gdańsku, gdzie w 2002 roku zainicjował nowy festiwal teatrów tańca i tańca współczesnego pod nazwą Korporacja Tańca. W sezonie 2008-09 Teatr Dada współpracował z Teatrem Nowym w Łodzi. Od 2008 roku Teatr Dada związany jest z Teatrem Wybrzeże w Gdańsku.

Pookh and Prakh

Z fragmentarycznych odcinków, które początkowo wydają się cyklem miniaturowych abstrakcji, rozwija się historia przypominająca zawiłą zagadkę. Zawiązuje się wybuchowy konflikt między samotnym mężczyzną i samotną kobietą. Oglądamy opowieść o znikaniu miłości i narastającym chaosie. Tytuł *Pookh and Prakh* („Puch i Proch”) sugeruje pierwotną kruchość i nietrwałość człowieka, refleksję nad tym jak mali, niemal nieistotni jesteśmy w porównaniu z prawami natury i wewnętrznymi żywiołami pozostającymi poza naszą kontrolą. Grupa AKHE posiada czarującą umiejętność ukazywania nam z prostotą naszego „stanu nieważkości”. *Pookh and Prakh* był pierwszym spektaklem Teatru AKHE pokazanym w Teatrze Kana w Szczecinie (na Festiwalu *Rosja Magiczna* w 2000 roku) i dał początek wieloletniej współpracy.

TEATR AKHE został założony w 1989 r. przez trzech członków byłego teatru Yes-No Borisa Ponizovskiego: Maksima Isaev'a, Pavla Semtchenko i Vadima Vasiliev'a. Jest to jedna z najważniejszych grup teatralnych z Rosji, znana i doceniona nie tylko w kraju, ale też na scenach całego świata. Ich spektakle zadziwiają swoją oryginalnością i pomysłowością. Są umiejętnym i błyskotliwym mariażem happeningu, sztuk plastycznych, instalacji, wideoartu i fotografii. Bezkompromisowe i niezależne podejście do aktu tworzenia i samej materii scenicznej, łączące w sobie cechy tradycyjnego teatru, nowych mediów i sztuki galeryjnej sprawiło, że są uznawani za jednych z reformatorów współczesnego teatru. W ich realizacjach, wypełnionych prostą i czytelną symboliką, podaną jednak w nieoczywistej formie, Akhe potrafi przenieść publiczność w świat multimedialnego marzenia sennego, w którym wszystko jest możliwe. Nazywani są rosyjskim teatrem inżynieryjnym lub teatrem optycznym. Laureaci licznych prestiżowych nagród teatralnych, m.in. First Fringe na światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu i Złotej Maski na festiwalu Złota Maski w Moskwie.

SPEKTAKLE PLENEROWE

Kabaret Olbrzymów

Kabaret Olbrzymów przedstawia obrazy nędzy i rozpacz, cierpienia ludu prostego, wyniosłość urzędników, pychę sponsora, miałość artystów. A wszystko to spisane z zatroskanych serc ojców – tak zaczyna się kabaret. Potem następują po sobie żywe obrazy, piosenki, skecze. Wszystko w klimatach absurdałnych i surrealistycznych. Chyląc kapelusza przed wielkimi mistrzami surrealizmu i Edwardem Learem, próbujemy tworzyć własne brzmienia. To trochę przypomina brzęczenie muchy wobec tamtych „historycznych trąb przełomu”. Mamy nadzieję, że łącząc tą muchą po suficie, dostarczamy widzom nową perspektywę.

TEATR CINEMA powstał w 1992 roku w Michałowicach i tworzą go zawodowi aktorzy, plastycy i muzycy. Nazwa zespołu związana jest z przedstawieniem *Cinema. Ludzie pułapki – sytuacje pułapki* z 1991 r., które w jeleniogórskim dramatycznym Teatrze im. Cypriana Norwida współtworzyli późniejsi członkowie Cinemy. Założycielami grupy byli: Katarzyna i Zbigniew Szumscy – malarze, absolwenci gdańskiej Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych, oraz: Mariusz Mielęcki, Tadeusz Rybicki, Jan Kochanowski, Bogusław Siwko, Dariusz Skibiński. Pierwszymi realizacjami zespołu z Michałowic były spektakle: *Dong* (1992 r.), *Bilard* (1994 r.), *Nie mówię tu o miłości* (1994 r.), *Tak. To Tu* (1998 r.) oraz pierwsze kabarety *Kabaret olbrzymów. Wieczór I „Kairo”* (1996 r. w tym samym roku zrealizowany dla TVP Wrocław) i *Kabaret olbrzymów. Wieczór II „Tatiana”* (1998 r.), które od początku wyznaczyły charakterystyczną dla Cinemy estetykę.

Teatr Cinema tworzy plastyczny teatr ruchu, z dużym znaczeniem muzyki, z narracją opatrzoną absurdem i humorem, z charakterystycznym bohaterem (najczęściej ubranym w melonik), wieloma inspiracjami (malarskimi, muzycznymi) i silnym wpływem teatru Tadeusza Kantora. Wraz z kolejnymi realizacjami – *Miałem taki sen* (2002 r.), *Albert Lux* (2003 r.) – zmieniał się skład zespołu (dołącza między innymi Małgorzata Walas-Antoniello), niezmiennie jednak autorem tekstów, scenariuszy i scenografii oraz reżyserem wszystkich przedstawień Cinemy jest Zbigniew Szumski, dyrektor teatru. Zespół występował na najważniejszych festiwalach w Polsce i za granicą. Współpracował także z teatrami ze Szwajcarii, Izraela, Meksyku i Niemiec. Teatr Cinema jest organizatorem Festiwalu Muzyki Teatralnej, który w październiku 2015 roku odbył się już po raz jedenasty.

Gap Filling

Akcja widowiska dzieje się w sześciu mansjonach zbudowanych z postawionych na sobie kontenerów. W każdym z nich rozgrywa się dramat intymnej prywatnej relacji pomiędzy kobietą a mężczyzną, będący jednocześnie uniwersalną opowieścią o ludzkim losie, wpisanym w uniwersalną strukturę przeznaczenia i historii. Teatr AKHE nazywany jest często rosyjskim teatrem inżynieryjnym. Główną rolę w ich przedstawieniach odgrywa precyzyjnie wykreowana rzeczywistość, składowa scenografii (czy raczej używanych na scenie przedmiotów-rekwizytów), światła, projekcji filmowych i działań aktorskich – wszystkie te elementy poddane zostają eksperymentom opartym na przewrotnej interpretacji praw fizyki. Spektakl *Gap Filling* jest wspólną produkcją Teatru AHKE i Teatru Kana.

TEATR AKHE został założony w 1989 r. przez trzech członków byłego teatru Yes-No Borisa Ponizovskiego: Maksima Isaev'a, Pavla Semtchenko i Vadima Vasiliev'a. Jest to jedna z najważniejszych grup teatralnych z Rosji, znana i doceniona nie tylko w kraju, ale też na scenach całego świata. Ich spektakle zadziwiają swoją oryginalnością i pomysłowością. Są umiejętnym i błyskotliwym mariażem happeningu, sztuk plastycznych, instalacji, wideoartu i fotografii. Bezkompromisowe i niezależne podejście do aktu tworzenia i samej materii scenicznej, łączące w sobie cechy tradycyjnego teatru, nowych mediów i sztuki galeryjnej sprawiło, że są uznawani za jednych z reformatorów współczesnego teatru. W ich realizacjach, wypełnionych prostą i czytelną symboliką, podaną jednak w nieoczywistej formie, Akhe potrafi przenieść publiczność w świat multimedialnego marzenia sennego, w którym wszystko jest możliwe. Nazywani są rosyjskim teatrem inżynieryjnym lub teatrem optycznym. Laureaci licznych prestiżowych nagród teatralnych, m.in. First Fringe na światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu i Złotej Maski na festiwalu Złota Maski w Moskwie.

TEATR KANA powstał w 1979 roku jako autorski teatr Zygmunta Duczyńskiego, który w ciągu 25 lat zrealizował ponad 20 przedstawień (m.in. „Moskwa – Pietuszki” i „Noc” – spektakl nagrodzony nagrodami First Fringe i Critics Award na Światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu), które były z powodzeniem prezentowane na polskich i światowych scenach. Charakterystyczne dla języka teatralnego Kany było połączenie nieoczywistej interpretacji literatury z osobistym doświadczeniem. Po śmierci Zygmunta Duczyńskiego zespół Teatru Kana kontynuuje pracę twórczą realizując autorskie projekty, a także podejmując kolejne kooperacje artystyczne i prowadząc szeroko rozumiane poszukiwania, otwierając się zarówno na adaptację tekstów jak i na eksperymenty z pogranicza teatru fizycznego i teatru formy, pozostając jednak wiernym idei zespołowości i wartościom zbudowanym w relacji z twórcą Kany.

Flat

Flat stanowi rodzaj gry z pojęciami czasu i grawitacji jako czegoś, co nas modyfikuje, ponieważ zjawiska te są nieuchronnie obecne w naszym życiu. Surrealistyczna scenografia, w której umieszczona jest postać bohatera, otwiera przestrzeń dla metaforycznego odczytania spektaklu i stwarza poetycki dystans wobec tych tematów. Jednocześnie rzeczywistość samego przedstawienia opowiada swoją historię: aktor faktycznie walczy z grawitacją, czas płynie jednakowo dla widzów i dla niego i nawet, jeśli stanie pod kątem 90 stopni nie należy do codziennych potrzeb, jego zdolności przystosowawcze przypominają umiejętności, które każdy z nas musi opanować w celu utrzymania struktury naszego życia społecznego.

RODRIGO PARDO – argentyński choreograf, performer i artysta wizualny. Ukończył Dasarts-Advanced Studies in Performing Arts (Amsterdam, Holandia) Theater School of Bahía Blanca (Argentyna) i Contemporary Dance School of Teatro General San Martín (Buenos Aires, Argentyna). Droga jego artystycznego rozwoju wiodła od spektakli teatru tańca, projektu z muzyczno-wizualne do realizacji site-specific z wykorzystaniem multimedialności. Jego poszukiwania charakteryzują się budowaniem specyficznych relacji z przestrzenią miejską, pracą z muzyczną i dźwiękową tożsamością miejsca, włączaniem „fikcji” do codziennego życia – zależy mu na otwieraniu odbiorców na świadomość tego, w jaki sposób postrzegamy otaczającą nas rzeczywistość.

AKCJE MIEJSKIE

Pieśni dla miasta

Wszystko zaczęło się od tego linku: <https://www.youtube.com/watch?v=e4dT8FJ2GEO>

Sześciu mężczyzn śpiewa na dworcu kolejowym pieśń z XIII wieku. Ta pieśń to modlitwa. Kiedy jej słucham, zatrzymuję się, osadzam, zakorzeniam w sobie. To pieśń, która otwiera serce. Pomyślałem, że chciałbym zrobić projekt, w którym z grupą śpiewających mężczyzn wyjdziemy w miasto i w miejscach, w których panuje największy chaos, pośpiech, zaśpiewamy podobną pieśń. Nie przychodzimy do Was jako ci, którzy są idealnie wewnątrz zharmonizowani i wyciszeni. Przychodzimy z tego samego świata, co Wy. Ze swoim wewnętrznym chaosem i pośpiechem. Zatrzymujemy się na chwilę i poprzez wspólny śpiew próbujemy wrócić do siebie, zestroić się ze sobą i z innymi. I zapraszamy Was do tego doświadczenia, dzielimy się nim z Wami. (Mateusz Przyłęcki)

Projekt został zrealizowany w ramach konkursu Nurt OFF na 37 Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, tam miał swoją premierę i został wyróżniony przez Jury.

Zespół PIEŚNI DLA MIASTA tworzą:

1. Mateusz Przyłęcki (*reżyser teatralny, zrealizował spektakle w Teatrze Współczesnym oraz Teatrze Kana w Szczecinie, Teatrze Ludowym w Krakowie, Teatrze Dramatycznym w Białymstoku, Teatrze Pinokio w Łodzi*) – opieka artystyczna i koordynacja projektu
2. Tomasz Krzyżanowski (*kompozytor, muzyk, aranżer, wokalista, kieruje Wielkim Chórem Młodej Chorej, Teatr Chorea, Łódź*) – kierownictwo muzyczne projektu, śpiew
3. Kuba Palys (*trener wokalny, pianista, wokalista, Teatr Chorea, Łódź*) - śpiew
4. Piotr Starzyński (*aktor, wokalista, Teatr Kana, Szczecin*) - śpiew
5. Marcin Styborski (*muzyk, wokalista, na stałe w zespole Marry No Wayne*) - śpiew
6. Maciek Maciaszek (*trębacz, wokalista, aktor, Teatr Chorea, Łódź*) - śpiew
7. Sean Palmer (*aktor, wokalista, kieruje chórem Gre Badanie i chórem Polin*) - śpiew
8. Hubert Domański (*aktor, wokalista, pedagog teatralny, Teatr Chorea, Łódź*) - śpiew
9. Maciek Staniecki (*kompozytor, producent muzyczny, realizator*) - śpiew
10. Tomasz Kowalski (*fotograf*) – dokumentacja projektu

Trasa „Pieśni dla miasta”:

1. Pawilon przed Muzeum Narodowego przy schodach ul. Wały Chrobrego - rozgrzewka godz.12.30
2. Most Długi, Bulwar piastowski (przejście pod mostem), godz. 13.05
3. Dworzec PKP-hala główna przy kasach, godz. 13.35
4. Urząd Pocztowy ul. Dworcowa 20, godz. 13.55
5. Galeria Kaskada, godz. 14.25
6. Przejście podziemne przy ul. Wyzwolenia, godz. 14.55
7. Targowisko Manhattan – okolice stoiska 19C, godz. 15.25
8. Tramwaj nr 3 od przystanku ul. Kołłątaja 32 do pl. Żołnierza Polskiego 12 - godz.15.49

Mikroelementy

Małe aktywności artystyczne budujące innowacyjny, intrygujący dialog z wybranym fragmentem miasta, których celem jest podarowanie przechodniom zaskoczenia, błyskotliwego komentarza do otaczającej go rzeczywistości, pretekstu do zatrzymania się i zamyślenia, realizowane przez młodych twórców (szukających szczelin pomiędzy technologią, miastem i człowiekiem) wybranych w mikrokonkursie organizowanym w ramach Festiwalu *Spoiwa Kultury*.

Akcje w ramach Mikroelementów:

One man Show stand-up Maciej Ratajczyk / Bulwary Piastowskie, okolice Mostu Długiego

"One Man Show" - to krótki program komediowo artystyczny stworzony przez M. Ratajczyka. Ten dziwaczny monolog to próba spojrzenia przez pryzmat absurdu w naszym codziennym życiu. Jak wygląda współczesne życie studenta, jaką mądrość życiową możemy znaleźć na murach naszych miast i jak wyglądał teatr XIX wieku, o tym postaramy się porozmawiać.

Współistnienie działanie interaktywne Paulina Nowicka / Jasne Błonia

'Współistnienie' jest zaproszeniem do dialogu za pomocą wzroku, głosu oraz kontaktu fizycznego. Czy odważysz się wyjść z biernej roli widza i przekraczając granice wyznaczonej przestrzeni rzeczywiście *spotkać* znajdującą się tam osobę? Jaka będzie wasza relacja?

Suskiewiczówna Szlakiem Legendy opowiadanie Katarzyna Suska / Baszta Siedmiu Płaszczy

Suskiewiczówna Szlakiem Legendy, to artystyczne szycie w przestrzeni miejskiej. Ma ono na celu zapoznanie się mieszkańców i odwiedzających Szczecin z legendami związanymi z miastem. Każdy chętny będzie mógł przyczynić się do powstania pomnika szczecińskiej legendy. :)

Legenda o Baszcie Siedmiu Płaszczy głosi, iż księżę Bogusław z dynastii Gryfów zlecił nadwornemu krawcowi uszycie siedmiu płaszczy. Materiał sprowadzony specjalnie na tę okazję był tak piękny, że żona krawca prosiła go, by uszył i dla niej coś z tak ładnego sukna. Krawiec oszczędnie kroił materiał na płaszcze dla księcia, by wystarczyło go również na suknię dla ukochanej. Kiedy żona pokazała się na dworze w swej nowej sukni, wszystko się wydało, a księżę ukarał krawca, zamykając go w baszcie, gdzie szył stroje dla dworu nie otrzymując żadnej zapłaty. Zaś jego żona zaczęła spotykać się z miejskim szewcem. Baszta swą nazwą ma przypominać mężczyznom o przewrotności kobiet i przestrzegać ich przed spełnianiem kobiecych zachcianek.

Gravity żywa instalacja performatywna, Katarzyna Sitarz / pl. Solidarności 1, Centrum Dialogu Przełomy.

Żywa instalacja performatywna, która zaprasza przypadkowego przechodnia do doświadczania tkanki miejskiej w nowy, nieznanym dotychczas sposób.

& the romantic horse koncert Agnieszka Kucharska i Aleksandra Zielińska /ul. Obrońców Stalingradu 17

& the romantic horse to dziewczynski duet, który powstał w trakcie podróży dookoła Islandii. Element powtórzenia i ciągłego powrotu stał się dla tego projektu bardzo ważny. Projekt w oknie opiera się na powtarzaniu i rozbudowywaniu jednej melodii, która ma wprowadzać w trans naszych słuchaczy – przechodniów często uczęszczanej ulicy.

Niczym mantrę powtarzamy jeden wers, który staje się bazą naszego utworu. Mieszymy śpiew z melorecytacją. Nasza melodia płynie z okien XIX-wiecznej kamienicy, która jest już niemalże w całości opuszczona. Oprócz pary lokatorów, ostatnich, którzy tam zostali, znajduje się tam funkcjonująca od roku niezależna przestrzeń dla artystów. Większość kamienic przy ul. Obrońców Stalingradu oraz przy ulicach sąsiednich jest dziś opustoszała. Ten rejon miasta jest stopniowo wysiedlany. Chciałybyśmy swoją obecnością zwrócić uwagę na ten aspekt. Sprawić, by ludzie podnieśli głowy i dostrzegli piękne, ale niszczone i puste

fasady kamienic. Na co dzień myślimy poprzez obrazy. Postępujemy się dźwiękiem tak jak obrazem, tworząc kolaże z naszych głosów, szumów wody, dźwięków piły, dzwonek, melodyki, trójkąta i kamieni. Tymi dźwiękami opowiadamy jedną historię, która rozwija się bez końca. Narasta, nadbudowuje się, gęstnieje. Jest to historia miłości. Bazując na teorii, że wszystkie piosenki świata opowiadają o miłości, właściwie stają się one jedną piosenką nasza melodia to wieczny powrót tego samego. Obie studiujemy na Wydziale Malarstwa i

Nowych Mediów Akademii Sztuki w Szczecinie.

Szmelc Band koncert Młodzież Ośrodka w Babigoszczy / „Podwórko Oriona” al. Jana Pawła II 42a wejście od ul. Śląskiej

Szmelc Orchestra to zespół młodych ludzi z ośrodka w Babigoszczy, którzy za cel postawili sobie odnalezienie muzyki w przedmiotach zupełnie niemuzycznych: złom, odpadki czy inne elementy, które zwykle lądują na śmietniku, stały się dla nich pełnoprawnymi instrumentami muzycznymi. Koncert jest finałem warsztatów prowadzonych w ośrodku przez Piotra Klimka - kompozytora, wykładowcę, producenta muzycznego, laureata Nagrody artystycznej Miasta Szczecin oraz Rafała Krzanowskiego -

perkusistę, wykładowcę, współpracującego m. in. z Filharmonią Szczecińską, Operą na Zamku, Baltic Neopolis Orchestra; współtwórcę zespołu Sambal i założyciela BLOCO POMERANIA.

<https://vimeo.com/169221882>

Artystyczna akcja promocyjna absolutnie niczego happening Teatr NOWEGO / Plac Żołnierza Polskiego 1-2 lipca w godz. 15:00-17:00 na Placu Żołnierza Polskiego wydarzy się zupełnie NIC. NIC w samym sercu miasta, pośród hałasu tramwajów, miejskiego pośpiechu, centr handlowych. Nicość która może stać się chwilą oddechu, momentem zatrzymania, wyłamaniem z codzienności, albo zupełnie niczym. Skoro zawsze dzieje się tak wiele, to raz nie może wydarzyć się NIC?

Zanim Trzy Orły instalacja/performance Teatr Abanoia / Park Kasprowicza (aleja spacerowa między Pomnikiem Czynu Polaków a Amfiteatrem i Ptakami Hasiora)

Kokon jest zewnętrzną osłoną, izoluje od otoczenia, chroni przed niesprzyjającymi warunkami środowiska i drapieżnikami. Kokon pełni również rolę maskującą. Termin *kokon* wykorzystywany jest także niekiedy jako synonim [oprzędu](#), czyli luźnej, włóknistej struktury o charakterze ochronnym. U wielu gatunków zwierząt nici oprzędu stanowią spoiwo do budowy schronienia. U [motyli](#) na przykład oprzęd wytwarzany jest przez [gąsienice](#) i stanowi ich schronienie na czas [przepoczwarczenia](#).

„Zanim Trzy Orły” to trzy ogromne kokony zawieszane na drzewach, z których nie wiadomo co się wypoczwarczy. Nie wiemy, co lub kogo skrywają. Ich przyszłość jest nieznana, ponieważ jest sumą naszych ujawnianych i głęboko tajonych cech, zalet, wad, pasji. To, co w nich żyje, karmimy naszymi marzeniami, słabościami, lękami, oczekiwaniami i potrzebami. Patrzymy na nie z zainteresowaniem albo mijamy obojętnie. Chętnie zatrzymujemy się pod nimi, żeby po ich mikroruchach odczytać kształty i intencje, tego, co przed nami chowają. Ale równie chętnie przyspieszamy kroku i spuszczaemy wzrok, żeby nie zobaczyć w nich siebie - teraz, w przeszłości i przyszłości.

„Zanim Trzy Orły” to przewrotne, prowokacyjne pytanie o tożsamość mieszkańców Szczecina. Kim dzisiaj jesteśmy, skąd się wzięliśmy, kto był tu przed nami i kim będą ci, po nas. Czy kolejne pokolenia szczecinian rzeczywiście zasługują na porównanie z orłami, czy obecni mieszkańcy mają aspiracje być kojarzeni z tymi królewskimi ptakami. Co skrywają kokony, zbudowane przez nas, z nas.

KONCERTY

Olo Walicki *Kaszebe II*

OLO WALICKI KASZEBE II to kontynuacja wcześniejszego projektu związanego z Kaszubami. Mocne gitarowe brzmienia, przebojowe melodie w połączeniu z wyrazistymi i prowokacyjnymi tekstami napisanymi przez siedmiu bezkompromisowych autorów, m.in. Dorotę Masłowską, Tymona Tymańskiego – to autorska wizja Kaszub, pięknych i strasznych. Muzyk wprowadza w magiczny klimat niepowtarzalnej przyrody regionu, a jednocześnie w przewrotny sposób krytykuje współczesny

wizerunek polskiej prowincji – zdominowanej „kulturą grilla”, niemieckimi samochodami o niskim podwoziu z wypływającą z nich muzyką disco polo. W dziewiczych borach i lasach rozbite butelki, plastik i wszechobecne śmieci... „Chyba nikt z nas nie jest, ale możemy się starać być autentyczni. – mówi Walicki – Ja staram się być w kontakcie z rzeczywistością. Stąd forma stylistyczna płyty *Kaszebe II*: wypowiedź poprzez piosenki do zanucenia, a nie awangardę. Odnoszę się do ludyczności, ale nie poprzez biesiadę czy disco polo, lecz przez melodyjność i klarowność. Nie ma tu zakręconych eksperymentów”.

OLO WALICKI – polski kontrabasista jazzowy, związany z nurtem yassu; jest również kompozytorem, aranżerem, producentem. Pierwszy zespół Walickiego to "Niebieski Lotnik", założony w 1989 roku z Mazzolem. Współpracował następnie z Łoskotem oraz z Maciejem Sikałą. Walicki dołączył potem do kwartetu Zbigniewa Namysłowskiego (gdzie grał z Grzegorzem Grzybem i Krzysztofem Herdzinem, później ze Sławomirem Jaskółkiem). Kontynuował współpracę z Grzegorzem Grzybem w ramach projektu Muńka Staszczyka *Szwagierkolaska* (reinterpretującego piosenki S. Grzesiuka). Walicki stale współpracuje z pianistą jazzowym Leszkiem Możdżerem. W 2003 Walicki napisał muzykę do sztuki Ingmara Vilquista *Sprawa Miasta Ellmit* dla Teatru Wybrzeże. Jest autorem muzyki do filmu *Szamka* (2011) w reż. Dariusza Siastacza.

Voxtra

Zespół łączy w intrygującą całość wyjątkowe tradycje śpiewu z różnych stron świata. To fuzja, ale bez kompromisów, w której każda tradycja zachowuje swój odrębny charakter. W trakcie koncertu usłyszeć będzie można izo-polifoniczny lament z Albanii, wiejskie *cantu a tenore* z Sardynii, styl *beko* z południowej części Madagaskaru czy belgijską pieśń ludową. Zarówno repertuar grupy, jak i sposób jego wykonywania, polegający często na równoległym śpiewie pieśni pochodzących z różnych tradycji, posiadających wspólną tonację lub rytmikę, jest wspaniałym przykładem siły pieśni, dialogu, w jakim odrębne kultury mogą względem siebie pozostawać, dopełniając i wzbogacając się wzajemnie. Zespół składa się z muzyków mieszkających i tworzących na codzień w wieloetnicznej Brukseli.

W skład zespołu wchodzi m.in.:

Talike Gellé (Madagaskar) to kompozytorka, wokalistka, storytellerka i perkusistka. W wieku 13 lat, zainspirowana kulturą griotów Antadroy założyła swój pierwszy zespół w swojej rodzinnej wsi Ifotake. W 1995 roku w Belgii, stworzyła swoje pierwsze kobiece trio wokalne śpiewające a cappella, NY Ajaja. Wydała 5 płyt CD, zdobywała liczne nagrody zarówno w Belgii jak i poza granicami

Tenore de Monte de Arvu (Sardynia). Śpiewacy Tenore de Monte de Arvu wyemigrowali do belgijskiej Limburgii ze swojej wioski położonej u podnóża gór Montalbo w Sardynii. Muzycy są spadkobiercami niezwykle interesującej sardyńskiej tradycji śpiewu wielogłosowego. Ich repertuar obejmuje nie tylko pieśni pasterskie „Canto a tenore”, ale także pieśni „Cu ballu” śpiewane podczas zabaw oraz inne tradycyjne pieśni ludowe z Sardynii.

Gjini Family (Albania) Gramoz, Ylber i Brihans Gjini należą do utalentowanej rodziny albańskiego pochodzenia. Ojciec (Gramoz) wchodził w skład słynnego Tirana Ensemble, zespołu który jako jedna z nielicznych wykonywał bogaty pochodzący z różnych regionów

Albanii repertuar pieśni iso-polifonicznych. Pieśni wykonywana przez rodzinę Gjini to elegie, opowieści historyczne i epickie poruszające ciągle żywe tematy takie jak miłość, uwodzenie, emigracja, utrata czy śmierć. Lider zazwyczaj wykonuje główną linię melodyczną do której chór tworzy niepowtarzalną, poruszającą i żywą odpowiedź.

Zespół VOXTRA został powołany dzięki działalności Muziekpublique – organizacji pozarządowej, działającej w Brukseli, która prowadzi cykliczne warsztaty śpiewu, tańca i gry na instrumentach pochodzących z różnych tradycji i obszarów kulturowych. Jest to forma aktywizacji przebywających tam imigrantów, którzy są zarówno nauczycielami jak i uczestnikami kursów. Oprócz warsztatów Muziekpublique organizuje koncerty i wydaje płyty, wspierając działalność i rozwój stworzonych w ten sposób wielokulturowych zespołów muzycznych.

Kazuya Nagaya

Kazuya Nagaya gra na instrumentach używanych przede wszystkim w buddyjskich i hinduistycznych rytuałach w Tybecie, Japonii i na Bali, kreując unikalną muzykę poprzez połączenie tych sakralnych dźwięków z nowoczesną elektroniką. Muzyka Nagaya jest zakorzeniona w filozofii i wrażliwości specyficznej dla Japonii. Odwołuje się ona do filozofii buddyjskiej i doświadczeń medytacyjnych, będąc drogą wewnętrzną poszukiwań, a jednocześnie próbą dotknięcia prawdy zapisanej w przyrodzie i zjawiskach. Zarówno japoński buddyzm zen - jak wykwintne japońskie formy ekspresji artystycznej, takie jak malarstwo tuszowe i haiku, przywiązują ogromną wagę do skrajnej prostoty i są całkowicie wolne od ozdóbek. To właśnie poprzez tę prostotę wyrażają one, paradoksalnie, głębię swej duchowości. W tym samym duchu, ambientowa „muzyka ciszy” stworzona przez Kazuyę Nagayę ma na celu, poprzez swą prostotę, ukazanie słuchaczowi głębi ducha. Muzyk wydał dotychczas 7 płyt, które zyskały ogromne uznanie zarówno krytyków muzycznych jak i słuchaczy - szczególnie w Japonii i Stanach Zjednoczonych. Nagaya jest także performerem. Współpracował z muzykami, tancerzami, malarzami, story-tellerami, a także z mnichami buddyjskimi. Nagaya zajmuje się również literaturą. Jego prace, zwłaszcza jego historia zatytułowana "Indio ma mabushii kami" o mniejszości etnicznej Japonii, zdobyły entuzjastyczne recenzje w kręgach czytelniczych Japonii. Muzyk w tym okresie również głęboko zainteresował się klasycznymi dziełami literackimi, które ulegają zapomnieniu we współczesnym dynamicznie zmieniającym się społeczeństwie japońskim, m.in. "Opowieściami o księciu Genji", jak również Ludowymi bajkami buddyjskimi zen i dziełami filozoficznymi. Te zainteresowania, wrażliwość i poglądy filozoficzne, które rozwinął w czasie swoich literackich doświadczeń mają swoje odzwierciedlenie w tworzonej przez Nagayę muzyce.

SzaZa, czyli Szamburski/Zakrocki!

Ten wyjątkowy wieczór uświetni retrospektywa prac interdyscyplinarnych artystów. Paweł i Patryk zaprezentują szeroki wybór dzieł filmowych, do których od lat tworzą na żywo oryginalne ścieżki dźwiękowe. Będą mierzyć się z dziełami Romana Polańskiego (pierwsze etudy studenckie), Stefana i Franciszki Themerson (filmy eksperymentalne), Władysława Starewicza (pierwsze w historii animacje kukiełkowe i poklatkowe), a także z kultowymi animacjami – m.in. Shabenbecka, Szczechury czy Kijowicza. W programie również niespodzianka filmowa na specjalne zamówienie organizatorów.

Muzycy opowiedzą publiczności o swoich licznych doświadczeniach w pracy z filmem, teatrem czy tańcem; obdarzą nas szarmanckim uśmiechem i pełnym wdzięku gestem, a na koniec, gdy zabrzmi dźwięk, po prostu znikną.

SZAZA (PATRYK ZAKROCKI I PAWEŁ SZAMBURSKI) to muzycy, improwizatorzy, animatorzy, którzy od 1999 roku aktywnie działają na stołecznej scenie muzyki improwizowanej i sztuki niezależnej. Prowadzili cykle *Galimadjaz* oraz *Djazzpora*, które w dużej mierze przyczyniły się do uformowania warszawskiej sceny muzycznej. Udzielali się min. w takich projektach jak – Tupika, Meritum, Meoma, Horny Trees, Cukunft, kwartet klarnetowy Ircha Pneumatic, Zakład Produkcji Dźwięku i wielu innych. Tworzą muzykę dla teatru, filmu, kina niemego, tańca współczesnego. Współpracowali min. z P. Cieplakiem, P. Miśkiewiczem, L. Bzdylem, M. Liberem, K. Globiszem, M. Pieprzycą, K. Kozyrą, P. Borowskim. Swoją muzyką w licznych projektach wspierali takie instytucje jak Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie i Toruniu, Galerię Zachęta, Filмотekę Narodową, Muzeum Powstania Warszawskiego, Instytut Francuski, Instytut Adama Mickiewicza, Akademię Sztuk Pięknych, Narodowy Stary Teatr w Krakowie, Teatr Polonia, Teatr Nowy i wiele innych. Duet SzaZa w 2009 roku zdobył wyróżnienie za muzykę na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym „Kontrapunkt” w Szczecinie oraz nagrodę główną za muzykę od Ministra Kultury i Teatru Narodowego w XV Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Sztuki Współczesnej. Swoje interdyscyplinarne projekty prezentowali m.in. w Japonii, Chinach, Austrii, Francji, Hiszpanii, Ameryce Północnej, na Islandii, w Norwegii czy w Urugwaju. Pokazy filmowe z muzyką na żywo (min.: projekt „Polański / SzaZa” czy „Starewicz / SzaZa”) brały udział na prestiżowych festiwalach międzynarodowych takich jak International Animation and Comic Conference w Pekinie, Polish Jazz Days w Tokyo, Soco Festival w Montevideo, National Museum of Art Film Festival w Waszyngtonie, Festiwale Kina Polskiego w Chicago, Seattle, Austin, Los Angeles, Paryżu, a także Insomnia Festival w Tromsø czy Unsound w Nowym Jorku.

Kapela Brodów

Witold Broda – założyciel grupy, od ponad 20 lat odczytuje na nowo źródła polskiej muzyki tradycyjnej, wyszukuje ludowych skrzypków, cymbalistów i tancerzy, dokumentuje i uczy się ich repertuaru. Na koncercie zaprezentowany zostanie głównie program z ostatniej płyty pt. *Muzikaim* – niezwyklego zapisu śladów muzyki żydowskiej zapamiętanej i przetworzonej przez polskich muzykantów. Co zaskakuje, muzyka ta, pozostając ciągle żywą, taneczną i porywającą, nie ma w sobie praktycznie nic – prócz intrygujących harmonii – z tradycji klezmerskiej. Jak mówi Broda: "Muzyk, kiedy usłyszy motyw, który mu się podoba, zaczyna go używać. Na tym polega siła każdej muzyki – żydowskiej, polskiej czy cygańskiej". To muzyka poskładana z usłyszanych fraz, motywów, okrucich i zapisów, w którą tchnięto nowe życie.

KAPELA BRODÓW powstała w 1992 roku. Na czele zespołu od samego początku stoi Witold Broda, artysta związany z inną legendą polskiej sceny muzyki interpretowania tradycji – Bractwem Ubogich. Witold Broda od ponad 20 lat bada i odczytuje na nowo źródła polskiej muzyki tradycyjnej, ale także wyszukuje ludowych skrzypków, cymbalistów i tancerzy, dokumentuje i uczy się ich repertuaru. Na koncercie zaprezentowany zostanie głównie program z ostatniej płyty pt. *Muzikaim* – niezwyklego zapisu śladów muzyki żydowskiej zapamiętanej i przetworzonej przez polskich wiejskich muzykantów. Na repertuar kapeli

składają się utwory świeckie i religijne z obszaru Pierwszej Rzeczypospolitej. Starodawne polonezy, finezyjne mazurki, dzikie obery, zaskakujące polki – to elementy zbieranego przez ponad 20 lat unikalnego repertuaru kapeli. Kapela wydała dotąd następujące płyty: „Pieśni na rozmaite święta”, „Kolędy i inne pieśni”, „Pieśni Maryjne”, „Tańce Polskie”, „Do świętych” oraz ostatnią, której materiał będzie w większości prezentowany na festiwalu pt. : „Muzykaim”. W działalności Kapeli Brodów można wyróżnić dwa kierunki. Pierwszy to badanie i odczytywanie na nowo pisanych źródeł polskiej muzyki ludowej – szczególnie „Dzieł Wszystkich Oskara Kolberga”, ale również licznych publikacji i zapisów odnajdywanych w polskich i zagranicznych bibliotekach. Efektem tej pracy rekonstruktorskiej są liczne nagrania płytowe i radiowe oraz ogromne poszerzenie wiedzy o muzyce staropolskiej. Drugi to badanie, archiwizowanie i kontynuacja muzyki tradycyjnej Rzeszowszczyzny. Witold Broda od 15 lat wyszukuje ludowych skrzypków, cymbalistów i tancerzy tego regionu, dokumentuje ich sztukę i uczy się repertuaru. Swoje zbiory przekazuje do archiwów IS PAN i Wydawnictwa Muzyka Odnaleziona. Organizuje – wraz ze Stowarzyszeniem Muzyki Dawnej w Jarosławiu – Festiwal Muzyki rzeszowskiej w Gnojnicy.

WARSZTATY

warsztat z wykorzystaniem alternatywnej motoryki

prowadzenie: Rafał Urbacki

Warsztat z Rafałem Urbackim podejmuje temat alternatywnej motoryki w tańcu (ruchu) i jego tłumaczenia na ciała posługujące się innym kodem ruchowym. Wykorzystując metody pracy użyte przy spektaklu *Gatunki chronione*, uczestnicy poznają narzędzia, jakimi posługuje się choreograf (improvizacja, BMC, ruch autentyczny), jednocześnie poszerzając swój alfabet ruchowy. Punktem wyjścia będzie materiał choreograficzny zrealizowany w spektaklu, jego analiza na poziomie ciała i słowa. Warsztat ten jest wstępem do refleksji na temat używania tańca jako języka krytycznej wypowiedzi na temat społeczeństwa i kultury. Po warsztacie 4 uczestniczki zostaną zaproszone do udziału we fragmencie spektaklu *Gatunki chronione*. Będzie to część procesu, który zostanie rozpoczęty podczas warsztatu. Czas trwania: 3 godziny.

warsztat *Silence in me*

prowadzenie: Kazuya Nagaya

Z pomocą *mis zen* (instrumentów stosowanych w japońskim buddyzmie) uczestnicy warsztatów będą mogli doświadczyć znaczenia obecnej w sobie wewnętrznej ciszy; ciszy, której nie jesteśmy zazwyczaj świadomi, która jednak nie opuszcza nas nigdy nawet na chwilę. Będą mogli w większym stopniu poczuć jej istnienie, doświadczyć uczucia wzrastania i otaczania przez ciszę. Kazuya Nagaya będzie uczył jak grać na *misach* oraz (a może: przede wszystkim) jak ich słuchać. Na koniec uczestnicy warsztatów zagrają wspólnie z prowadzącym. Będzie to nauka wsłuchiwania się w ciszę, medytacji, „ścierania pyłu z umysłu”, lekcja czystego dźwięku.